

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ALPY 2006

ss251 - Silnice vedoucí NP Dolomity

Den první. Sobota 22.9. 2006, Třebívlice, CZ

Teplota: 18°C, tachometr: 11 822 km

Ujeto: 456 km

Letos to nebylo s dovolenou nic moc, ale na cestu po Alpách jsem si čas našel. Jezdím přes ně každý rok několikrát, ale většinou kvůli nedostatku času nebo mizernému počasí se nikde moc nezastavuji. Tak jsem se letos konečně rozhodl, že se zajedu na některá z těchto zajímavých míst podívat. Dalším velkým lákadlem byla zas po letech nová motorka (Yamaha FZ6) a taky to, že bych tam mohl tentokrát zajet na lehkou a pořádně si zařadit. Nakonec jsem si vzal jen tankvak a „rouru“ na zadní sedačku do ní nacpal stan, spacák, karimatku, vařič a pár pytlíků Vitaňáků ze supráče, nepromok a pár náhradních svršků a bylo sbaleno. Přivázal jsem to „všechno“ pavoukem k zadní sedačce a kolem 10 hodiny se konečně vydávám na cestu. Nejdříve na hlavní, pak směr Louny a Žatec. Poprvé tankuji 13l/400,- Cesta ubíhá, jsem v Plzni. Projíždím městem a na mostě z auta přede mnou odlítávají poklice a koukám jak se jedna opře až o zábradlí a nepadne dolů. Zastavuji vedle řidiče na křižovatce a oznamuji mu tuto story. Pak jedu dál přes centrum, ale nevím kam jet, co bude lepší. Vzal jsem si totiž mapu (teda jen asi 4 stránky), která začíná až někde od úrovně Českých Budějovic dál na jih. Zjišťuji informaci kudy bude nejlepší jet dál, pomocí telefonu. Jedu teda na Klatovy, projíždím Volyní, tady tankuji podruhé, 10l/300,-. Cestu volím na hraniční přechod Strážné. Je krásně, celkem teplo, super silnice. Krásný zatáčky, jen nějak vynášejí a nebo jsou špatně klopený. U jedné z nich mám co dělat abych se udržel na své straně silnice, ale vše je ok. Jedu dál. Před jedním horizontem chytám loudavý traktor a vůbec mě nebaví jet za ním. Předjíždím ho. Za horizontem stojí uprostřed silnice policajt s plácačkou. Že by viděl tu moji dobytčárnu s traktorem?! Dojíždím až k němu a už vidím i hasiče. Je to jasný, bouračka. Levotočivá zatáčka, v levém pruhu jsou na zemi čísla na záznam stop. V pravém pruhu přede mnou stojí dvě auta a jedno má pod předním nárazníkem motorku. Přebíhá mi mráz po zádech. Policajti pouští auta na střídačku. Projíždím kolem auta s motorkou, vypadá to, že náraz šel na lampu u řidiče, ale proč ty čísla v protisměru? Fakt nevím a spekulovat nad tím se mi nechce. Když mým nabourané auto, vidím v příkopě něco zakryté modrou plachtou. Sanitku jsem nikde neviděl, rád bych se pletl... Po návratu jsem se dověděl ve fóru, že motorkář předjížděl nějaký kamion a nestihl se před zatáčkou vrátit do svého pruhu a právě v té zatáčce narazil do toho auta v protisměru a bohužel dopadlo to nejhůř jak mohlo. Pokračuji se smíšenými pocity dál a až na hranice. Zdá se mi, že jedu nějak pomalu koukám na tachák a ten ukazuje něco okolo 70km/h. Na hranicích jen zpomalují, protože mávnutím ruky jsem poslán dál. Jsem na silnici č. 12, jedu směr Passau. Passau je hezké město, kolem řeky připomíná Prahu i s parníky. Za městem podjíždím dálnici a jsem ve vesnici, která není v mapě. Vracím se tedy zpátky. Najíždím na dálnici směr Linz a sjíždím asi po 20 km. Jsem opět na silnici č. 12 a uháním si to na Pocking. Je to krásná silnice, jede se mi skvěle. V Simbachu uhýbám a po hrázi přehrady přejíždím řeku. Jsem v Rakousku. Najíždím na silnici č. 156 a držím směr Salzburg. Zastavuji na parkovišti vedle silnice za živým plotem na další přestávku, protahuji tělo, mažu řetěz, zaprasím se, jak jinak a pokračuji dál asi po 20 minutách. Ve Schwertingu odbočuji k Mattsee, kde má být podle cedule kemp. Po 18km jsem v Mattsee, jedu do města, ale nikde nic. Ptám se prodavačky kytke jestli je tu kemp. Posílá mě podél břehu jezera na druhou stranu. Jedu tedy na Polting, tady už cedule na kemp jsou všude. Na konci jezera, které je mimořádně čisté odbočuji doprava a hned v první vesničce mě u stodoly naviguje místní zemědělec k bráně kempu. Na recepci se domlouváme na ceně 9 euro, ptá se mě, jestli chci papír. Říkám, že ne a na oplátku se jí ptám já, jestli chce peníze, ale ona je chce! Dostávám ještě žeton na vodu a jdu se ubytovat. Kemp je ve svahu nad jezerem. Všude je pěkná zelená tráva a tak si na jednom plácku, u kterého jsou nedaleko prolejšačky a klouzačky pro děti

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

stavím stan a vařím si něco k jídlu. Když se začíná stmívat přicházejí děti, asi plánovali hrát nějaký fotbalík na právě tomhle plácku, ale já jsem jim to překazil svou přítomností. Tak jdou o kousek dál a hrají s míčem kopanou o zed' na jeden dotek. V klidu relaxuji u špaget s omáčkou Vitana. Kolem 19h se začíná stmívat, ochlazuje se. Vařím si ještě čaj, oblékám se a ze stanu koukám na hvězdy. Únava mě však brzy přemohla a tak zalezám do stanu a usínám.

Den druhý. Neděle 23.9. 2006, Mattsee, A

Teplota: 13°C, tachometr: 12 278 km

Ujeto: 243 km

Ráno vstávám kolem 9h, slunce svítí a je krásně jako včera. Dělán si snídani, sepisuji poznámky, začínám balit. Pak jdu do sprchy a vyrážím dál. Jedu zpět přes Mattsee směrem na Salzburg, ale v Obertrum se jede cyklistický závod s tak mě nejprve jeden policista pouští dál a na dalším kruháči mě zase jiný posílá zpět, že musím jet po objížděce. Jedu teda po objížděce, směrem na dálnici, ale nemám nálepku. U dálnice je zase kruháč a na něm zas policajt. Směr na Salzburg je zavřený a tak zastavuji u policajta a ptám se ho kam mám jet. Posílá mě na dálnici, ale já mu říkám, že nemám dálniční nálepku. Tvrdí, že je to jedno a do Salzburgu je to gratis právě kvůli tomu závodu. Dobrá najíždím tedy na dálnici a mastím si to do Salzburgu, neřekl na jakém sjezdu bych měl sjet, a tak ho rovnou i projíždím a napojuji se na dálnici na Mnichov do Německa. Po dálnici č.8 se dostanu až za Salzburg a přejíždím hranice do Německa. Kousek za dálnicí hned na prvním sjezdu odbočuji na silnici č. 21 na Bad Reichenhall a pak po č. 3 na Berchtesgaden. Nejdřív se, ale jedu podívat na Königsee. Vede sem pěkná cesta, tak se rozhoduji něco natočit digitálem nějaké video – jsem zvědav co z toho vyleze. Přijíždím k bráně, která je přes celou silnici, nad ní je nápis Königsee. Vypadá to jako mýto a tak se otočím a zajedu na parkoviště u MC Donalda. Jinak silnice končí na parkovišti za tou bránou a je to vlastně mýto kde se vybírá vjezd a parkovné. Za moto se platí 1,5 eura za auto 3 eura. Vedou odtud už jen lanovky k Jenner, je vidět už i Orlí hnízdo (Kehlstein), ale odtud se k němu nejde dostat. Na parkovišti se dávám do řeči s jedním bikerem z Mnichova a tak to tu celé procházíme spolu a kecáme. Projdeme pěší zónou, kde jsou jen restaurace a krámky se suvenýry. Chvilí koukáme na jídelní lístek u jedné restaurace a říká, že je to dobrá cena. Prý je to průměr a na to, že je to tady v centru turistického ruchu tak je to vlastně levný. Už si nepamatuji cenu, ale mám pocit, že to bylo okolo 16e. Zajdeme až k jezeru, vypráví mi kam jezdí ty loďky, které tu kotví apod. Uděláme nějaké to foto a vracíme se nazpátek. Naproti Mc Donaldovi je benzínka a tak se tam jdeme zeptat, kde přesně ten Kehlstein je a jak se tam dostat. Německy to pořeší a pak mi to tlumočí. Loučíme se. Já si ještě procházím okolí Königsee a on jde na hamburgera k Donaldovi. Pak se vracím do Berchtesgadenu. Jedu kousek za něj a asi po 300m je odbočka do pěkného kopce. Místy 24% stoupání. Vyjedu celé stoupání a jsem na parkovišti. Zjišťuji, že nahoru jede jen bus za 14,5 eura. Tak jedu o něco výš do kopce, uvidím kam mě to zavede. Zase jsem na parkovišti. Lidé odtud chodí do parku na túry. Jeden pán mi vysvětluje, že jinak než busem to nejde, ale že kousek dál je hotel a odtud se to už dá i slušně nafotit. Tak tam jedu, při focení se se mnou dáva do řeči hoteliér. Vysvětluje mi, že nahoře je jen restaurace a že mě cesta ta vyjde tak na 15 euro. Doporučuje mi raději procházku parkem pod nejvyšší německou horou v NP. Posílá mě ještě kousek nazpátek a pod malým klesáním je odbočka, která vede podél zelené louky k parkovišti. Kolem dokola sou bílé hory a všude je právě ta nejvyšší. Na parkovišti se převlékám z motorkářského a jdu kolem nedaleké restaurace do parku. Tady začíná solidní stoupání a vylézám tak do 2/3 kopce pod Orlím hnízdem. Jsou tu cedule podle kterých se dá vrátit buď na parkoviště odkud jezdí buď k hnízdě nebo na to ze kterého jsem vyšel já. Spousta kolařů si právě dávají tento okruh. Celou cestu se míjím s jedním pánem na kole jelikož jede krokem, ale jede. Cesta vede ještě nahoru k hnízdě. Docházím až k místu kde jsem těsně pod skálou a je vidět že dál už to půjde asi jen po silnici na které vidím sápat se krokem autobusy. Není to výškově daleko, ale po té silnici to ještě bude pěkný kousek. Jsem tu už asi 2 hodiny a budu se muset vrátit, abych stihl nějak rozumně přejet do Krimmlu a najít kemp. Je tu pěkný výhled, tak dělám pár fotek a po chvíli odpočinku se vydávám na zpáteční cestu. Dolů to jde samo jsem na parkovišti asi za 30 min. Chvilí si dám odpočinek, pomalu se převlékám, suším zpcené tričko na nádrži. Vracím se na to parkoviště a jedu se podívat ještě o kousek dál, je tu placená horská silnice možná by to stálo zato, ale začíná mě tlačit čas tak se otáčím a vyrážím na další cestu. Sjíždím zpět do Berchtesgadenu a pokračuji po silnici č. 305. Je to moc pěkná silnice vedoucí údolím se spoustou zatáček a tunelů. Pak se připojuje na č. 21 a vede na Steinpass 606m, kde aniž bych něco tušil se ocitám opět v Rakousku. Sjíždím, jedu do Lofter. Po cestě jsou dva dlouhé tunely a jedu na St. Johan. Tady potřetí tankuji za 13/13 euro, je něco po 17h, a tak po krátké pauze pokračuji dál v cestě. Odbočuji na silnici č. 161 na Kitzbuhel a na Pass Thurn 1247m. Moc pěkná silnice, tříproudá, bez děr, vedoucí až do Mittersillu. Silnice je pěkně široká s táhlými zatáčkami a tak se to tu dá pěkně klopit. Sjíždím až do Mittersillu, odtud všechny silnice, které vedou na jih přes hory jsou placené. Já mířím na Krimml a po cestě hledám kemp.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Nejdříve jsem viděl ceduli na kemp někde u Muhlbachu, vjedu tedy do vesnice projedu jí až do sousední, ale nikde jsem žádný kemp nenašel. Otáčím se a stejnou cestou se vracím zpět. Potkávám pár lidí s mladým farářem jak jdou do kostela. Zastavuji u nich, ale nikdo nemluví jinak než německy, ale snažíme se to nějak domluvit. Chvilí diskutují a po chvíli mi farář ukazuje jednu restauraci s velkým pozemkem vedle baráku, že prý to je ono. Tak zajedu přímo před vchod, ale nikde nikdo, zvoním i na všechny zvonky, taky bezvýsledně. Začíná se stmívat a nemůžu už tu ztrácet další čas, vracím se na hlavní silnici a pokračuji dál na Krimml. Asi 5 km před Krimmlem, ve Waldu vidím ceduli kemp a tak zajíždím. Platím 12,1 eura, jdu se ubytovat, stavím stan, sprcha, večeře. Dneska koukám nejen na hvězdy, ale také na kopce plné sněhu. Zítra budu muset jet po nějaké placené silnici, abych se dostal na jih, do tepla. Protože jinak bych se musel vracet, objet to až k Innsbrucku a tak to co bych ušetřil za mýtné, zaplatil bych za benzín. Nejspíš bude nejlepší vrátit se do Mittersillu a pokračovat dál na Lienz a zaplatit Felbertauern, podle toho co mám zjištěné by měl stát 8 euro. Večer kecám s Rakušáky povídáme si o motorkách a tak podobně, jsou fajn. Při večeři okolo otravuje jakási místní otravná kočka, je tak drzá, že v jednom nestřeženém okamžiku jí mám pomalu až v kastrólu. Tak jí něčím natru a pak už si udržuje dostatečný odstup, asi se bojí o život ... a dělá dobře. Rakušák si dělá srandu, že by jí to chtělo klepnout a že bych si z ní mohl udělat náhradní ledviňák.

Den třetí. Pondělí 24.9. 2006, Krimmel, A
Teplota: 12°C, tachometr: 12 521 km
Ujeto: 215 km

Ráno vstávám před 8h, balím, snídám. Začíná se zatahovat. Než se nasnídám, osprchuji a zabalím, je zas 9:30h. Za deset minut jsem na cestě do Krimmlu. Celé městečko projíždím a kochám se nádherou uklizených ulic. Na konci městečka zastavuji na parkovišti, kde není žádná cedule o placení. Po chvíli jde ke mě paní a říká mi, ať si zaparkuji na druhou stranu, že tady je to jen pro auta. Říkám, jí, že to tam vypadá jako zastávka busu, ale ona na to, že ne, že je to soukromý pozemek a že to mám grátis. Tak parkuji podle jejích rad, je šťastná. Ptám se jí na nějaké informace o vodopádech a tak. Ty jsou vidět už při příjezdu rovnou ze silnice a je to opravdu impozantní pohled. Místní tvrdí, že nahoru je to tak na hodinu, to znám, takže dvě. Jdu podle šipek, u brány platím 1,8 euro a jdu dál k info cedulím. 450m převýšení na celkem malém úseku, ještě, že jsem se převlékl a nešel v moto kalhotách. Helmu jsem nechal podle zvyku z Arábie u paní v kanceláři. Tak jdu jen s bundou. Hned od brány vlevo je vyhlídka na první vodopád, kdy si ho můžete prohlédnout ze spodu. Ten má zhruba 140 m, nadmořská výška je 1040 m.n.m., jak se dočítám v brožurce a na všude přítomných cedulích. Nahoru jdu po vyznačené cestě jako všichni ostatní. Procházím vzorně uklizeným lesem a ocitám se na jedné z teras, odkud lze pozorovat první vodopád shora. Současně koukám nahoru na kaskádu dalších. Pokračuji v cestě nahoru k tomu nejvyššímu. Chvilí jdu kolem vody, pak se cesta zase ztratí v lese. Při každé možnosti vidět vodopád co nejlépe je udělaná terasa jako vyhlídka. Je to dobře přístupné. Jsem asi v polovině kopce a odpočívám na jedné z terasek a dívám se na prostřední vodopád vysoký 100m je to fakt krása. Po chvíli pokračuji ve výstupu a nemůžu se dočkat pohledu dolů na celou tu krásu v celku. Už jsem skoro nahoře. Hukot vody je ohlušující. Procházím částí kde voda teče relativně v klidu, skoro jako potok, ale čím více se blíží k místu, kde koryto skal končí, nabírá voda rychlost. Ještě jedna zatáčka a jsem u posledního, nejvyššího a nejprudšího. Jsem tu, to je hukot, voda dokáže být tak hlučná. Sem vedla cesta takřka po rovince, zato tohle poslední stoupaní, to je fakt něco. V půlce cesty k hornímu místu vodopádů, nějaký dělník spravuje cestičku. Používají nějaký suchý sypký beton a vozí ho sem traktorem. Je docela zábava sledovat ten traktor jak zdolává ten krpál se 180° zatáčkami. Traktor má na předku pod chladičem s nápisem FORD jako zátěž přidáno pár pořádných kamenů a vzadu má takovou dřevěnou vaničku v který přiváží právě ten beton. Konečně jsem se vysápal až nahoru je odtud krásný výhled do dálky a na koryto kudy teče potok mezi horní a spodní kaskádou vodopádů. Na vodopád byla nejlepší vyhlídka o jeden stupínek níž než je vrchol. Tady voda prostě najednou zmizí a není, ale fakt nádhera, jsem ve výšce 1470 m.n.m. Vodopád má 140m. Dobrý co? V porovnání s ním jsou okolní smrky a borovice jak trpaslíci. Udělám ještě několik fotek a něco zkusím i natočit digitálem. Pohled dolů nejen na vodopád, ale na celé to krásné údolí, mě přivádí na myšlenku, že na zemi je ještě spousta krásných míst, naštěstí. Cesta dál pokračuje až k ledovcům, ze kterých vytéká potok, který pak tvoří právě tyto vodopády. Já už dál nepokračuji a vydávám se na cestu zpět. Nahoru mi to trvalo hodinku a půl, jsem zvědav, jak dlouho půjdu dolů. Voda tam asi bude dřív. Tak mi to trvalo tak hodinku. Asi hodinu sedím ještě u paní na parkovišti, vybírá tu parkovné 4 eura, i když tu není žádná cedule o placení. Dostávám kafe a ještě o trošku vody. Vše mám grátis. Během výstupu se udělalo hezky, ale všichni tvrdí, že v úterý a ve středu mají být přeháňky a pak zase krásně. Rozhodl jsem se, že pojedu do Itálie přes Felbertunnel, stojí 8 euro a je nejkratší. Je to o 4 eura víc než jet na Innsbruck a zajet si tak 200 km. Vyrážím ve 14 hodin zpět na Mittersill, tady odbočuji na silnici č. 161, na Felberlnstrase směrem na Lienz. Zastavuji u vjezdu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

do tunelu, ale svítí mi slunce přímo do objektivu, tak z toho asi nic nebude no uvidím. Projedu tunelem a zastavuji na mytnici, platím 8e za průjezd a zachvilí jsem už v Lienzu. Dotankovávám za 8 euro, a rozhoduji se, že pojedu na Gemonu. Je to sice trochu zpátky, ale budu až pod Alpami a za dva dny se zase vrátím pojedu rovnou na Cortinu. Jedu po č. 100 do Oberdrauburg a pak po 110 na passo Gailbrgsattel 982m. Cestou k němu míjím vojenský hřbitov z první sv. Války. Na chvíli zastavím na přilehlém parkovišti a jdu se podívat na hřbitov. Pokračuji v cestě na hranice a passo M.Croce 1360m, kecám tu s dvěma bikery z Mnichova. Nahoru i dolů je skvělá cesta, 180° zatáčky po stěně hor. Pár 180° zatáček je i přímo uvnitř tunelů. V jednom takovém potkávám i autobus. Pak jedu do Tolmezza po č. 525, přes Cavazzo do Gemony. V Gemoně zajíždím do známého kempíku Ai Pioppi, vyřizují ubytování za 8,5 eura jdu si postavit stan. Po zabydlení jedu do města, do Sparu, koupit něco k jídlu. Vracím se asi po hodině do kempu, vařím večeři a sepisuji poznámky.

Den čtvrtý. Úterý 25.9. 2006, Gemona del Frulli, I

Teplota: 18°C, tachometr: 12 736 km

Ujeto: 165 km

Vstávám ve stejný čas, v 8h. Pěkně fouká, je o dost tepleji než nahoře v Alpách. Během mé ranní očišky a snídaně se vítr uklidnil a je teplo. Když už dokončuji balení přichází ke mě Rakušan a ptá se mě co znamená značka „U“, jestli je to Ústí nad Labem. Říkám, že jo a tak mi vypráví, že tam jezdí na minigolf. Tak si tak chvilku povídáme a pak si jde každý po svém. Jdu zaplatit a po 10h vyrazím dál na cestu. Jako další cíl cesty volím Lagunu di Grado u stejnojmenného městečka. Jedu po silnici č. 13 na Udine a pak souběžně s dálnicí směr na Gorizia. Odbočka směrem na Palmonovu je dost chaotická, ale za ty léta ježdění po Itálii mi to už žádný větší problém nedělá, udržuji směr Palmanova a Grado. Zjišťuji, že je ten pěkný asfalt s vápencem, klouže to jak šlak, hlavně boty na zemi při zastavování na křižovatkách. Prostě úplně stejný jako v Řecku (tak jsem si pěkně zavzpomínal i na to jak jsem se tam vyválel, když mi jeden šoumen nedal přednost u výjezdu z nemocnice). Projíždím Belvedere, kde vidím cedule na kempy, ale raději bych něco přímo u moře. Jedu po náspu přímo uprostřed laguny přímo do Grada. Projedu centrum a jedu po silnici vedoucí na Terst. Zastavuji u vrátnice jednoho kempu, vyjíždí z něj chlap v porsche a říká mi, že je už zavřený a v Gradu jiný není. Posílá mě do Monfalcone asi 20km daleko, směrem na Terste. Tady se vše opakuje, už je po sezóně a ať to zkusím 70km směr na Venezii. Říkám jí, že jsem viděl cedule na kempy v Belvedere. Tak to zjišťuje na netu a jeden je ještě otevřený, zavírají ho až v sobotu. Dělam si malou přestávku a sedím u moře. Je to pěkná ledárna, i když je 29°C, koupačka už asi nebude. Tady je vlastně nejsevernější místo Jadranu, po levé straně jsou už vidět přístavy u Terstu. Po 14h se vracím do Belvedere. Kemp nacházím snadno, je 4 hvězdičkový, to bude ranec. Chtějí 13 euro, tak jo, zůstávám, stejně mi nic jiného nezbyvá, jediné jet zpět do Gemony. Po vybalení jdu k moři je teplo stále okolo 30°C, trávím tu čas asi do 17h. Pozoruji koupáky, já do toho tedy nevlezu, nakonec vyšlo najevo, že ti otužilci jsou Češi. Po návratu jedu do města, dávám si pizzu, víno a káfičko. V supračí kupuji nějaké zásoby a také kafe domů na doplnění zásob. Okolo 21h jsem zpět v kempu. Odpoledne jsem viděl, auto Čechů a tak si dávám stanoviště k nim a kecáme až do půlnoci u piva.

Den pátý. Středa 26.9. 2006, Belvedere, I

Teplota: 17°C, tachometr: 12 901 km

Ujeto: 30 km

Ráno je krásně bez mráčku, v noci pěkně teplo. U snídaně pozoruji jak místní balí svoje kampery, protože sezóna pomalu, ale jistě končí. Lodě balí do plachet a vše připravují na krutou zimu a příští sezónu. Líbí se mi tu a tak si jdu na recepci prodloužit pobyt, pak jedu do Aquilí. Je to městečko plné antických památek a to já rád. Jedu po č.352 směrem na Udine. Památky jsou v Aquile roztroušené po celém městečku. Jdete do pekárny a vedle vás stojí antický sloup, jdete na náměstí, narazíte na část mosaiky staré tisíce let. Je to paráda. Největší část památek je, ale přece jen soustředěna na jedno místo. Prostranství plné starých základů staveb, tak může vaše fantazie pracovat. Sloupové agory, neuvěřitelné mozaiky, čtverečky kamene centimetr na centimetr, skládané do nádherných tvarů a obrazů. Je tu i dost stél, kamenných kvádrů, na kterých je vytesán buď seznam zákonů tohoto města nebo byla používána jako náhrobní kámen. Jsou tu i kamenné rakve, hrobky. Prohlížím si baziliku s mozaikami, které jsou na stěnách a stropě. Vše laděné do červenohnědé barvy. Mozaikou tvořená podlaha je lemována mramorovými sloupy a člení tak sál baziliky na několik částí. Naproti vchodu do Basiliky je vchod do lázní, alespoň si to myslím, protože nikdo tu není a průvodce tak podrobného nemám. Vedle basiliky je vysoká věž s hodinami. Před věží je jeden z antických sloupů a na něm socha Romula a Rema s vlčící...

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Pokračuji v prohlídce městečka, uchvátilo mě. Je tu ticho a spousta památek, jak si tak vykračuji a chci se podívat kde jsem, zjišťuji, že jsem někde cestou ztratil popis památek, asi na poslední z nich, tak jdu zpět a našel jsem jí ležet na zemi. Je kolem 14h a tak jedu na zpět, do Grada. Cestě vede napříč lagunou po asi 5km dlouhém náspu. Je zde pěkně vidět příliv a odliv, tady nahoře moře ustupuje hodně znatelně. Laguna je sice plná bahna ale pěkná. Já bych spíš volil na koupání Grado, kde je už otevřené moře. Parkuji u jednoho z kanálů a jdu se podívat do centra chci udělat nějaké fotky. Je to malé, krásné, přímořské městečko. Sezóna končí a tak se pomalu, ale jistě ukládá k zimní relaxaci. Procházím klasickými uličkami, některé úzké, jiné široké, všude skůtry, voní tu pizza a čerstvě pečený chleba. Nasvícené výlohy, plné desítek druhů zmrzlin a dobrot, butiky značkového oblečení a hned vedle autoservis. Táhle zase stáčírna vína, kousek vedle trh s ovocem a zeleninou. Je to tu krásné a to teplo. Zkrátka Itálie. Městečko je navíc zajímavé tím, že skrze něj protékají kanály, kde jsou malé loďky. Část jsem prošel a končím na promenádě u moře. Město Grado je v zálivu laguny, téměř uprostřed. Na náměstí je i kanál kde kotví jachty, na druhé straně zas parkují auta a motorky. Je zajímavé vidět vedle sebe parkovat auto a loď. Kousek dál se dostávám k promenádě podél pláže, odtud vybíhají do otevřeného moře dlouhá mola. Jdu si sednout na pláž a jsem tu do 17h. Je hezký odliv. Když se vracím, jdu okolo baziliky, tak je jasné, že jdu dovnitř. Je velmi podobná té v Aqiulei. Na pozemku vedle ní jsou zase antické památky. Vracím se zpátky k motorce. V laguně na druhé straně jsou zas roztroušené malé ostrůvky na jednom z nich je i pěkný kostel nebo basilika chcete-li. U břehu laguny tam kde parkuji kotví malé kocábky, ale i pěkné rybářské lodě. Na přístav navazuje hned rybí trh. Pak jedu ještě do marketu, koupit si něco na další dny. Vracím se do Kempu cesta vede mezi piniemi je to moc pěkné svezení na motorce pod těmi nádhernými stromy. Jdu se ještě podívat na pláž u kempu a u laguny, koukám jak se moře stáhlo na rozdíl od včerejška, kdy jsem tu byl. Tam kde jsem včera brouzдал ve vodě můžu teď chodit naprosto normálně. Moře ustoupilo tak o 2m. K večeru povídáme se sousedy, oni byli na nákupu v marketu v kempu, který je mimochodem pěkně předraženo a já jedu ještě jednou do Grada. Parkuji na stejném místě a jdu na náměstí je něco po 20h. Sednu si venku na chodníku ke stolu a dám si nějakou tu Italskou klasiku, víno a samozřejmě nakonec i kafe. Já na servírku Anglicky ona na mě Italsky, naštěstí můžu říct, že už něco rozumím, ale mluvit italsky stále neumím. Nakonec mě ještě přemlouvá na dezert, ale ten už nechci. Před desátou platím a vracím se zpátky do kempu, musím to stihnout než mi ho zavřou. Večer ještě sedím se sousedy venku na trávě u auta a povídáme asi do 1 hod. Je stále příjemné teplíčko a tak je to pohoda jak se patří.

Den šestý. Čtvrtek 27.9. 2006, Belvedere, I

Teplota: 17°C, tachometr: 12 934 km

Ujeto: 303 km

Ráno vstávám před 9h a je 16°C. Nejdříve snídám a pak balím. Musím se at' chci nebo nechci a fakt se mi nechce, jet zpátky domů. Tady je krásné teplo a u nás si budu muset ještě půl roku počkat než bude zase přijatelně. Dva dny tu jezdím jen v teplácích a mikině, jinak chodím v triku, to jsem zvědav jak bude u nás. Asi v 11h jsem hotov, loučím se sousedy a odjíždím směr Alpy. Vracím se po silnici č. 352 přes Aquileu do Palmanovy a pak přes Cordoippo, kde se napojuji na č. 13 a jedu do Pordenone. Před Pordenone tankuji za 18 euro plnou nádrž. Pak odbočuji na Spilimbergo. Je tu super rovná silnice s malým provozem. Pak se napojuji na č. 464 a jedu do Maniga. Je modro, jsem už pod kopci a vůbec to není znát. Teplota se stále drží na 30 °C, nad kopci se však začínají objevovat mraky. Objíždím Maniago, cedule mě honí kolem dokola, než najdu ten správný směr přes centrum na Barcis, po č. 251. Tady vlastně začíná tato silnice vedoucí napříč národním parkem Dolomity. Za městem vjíždím do tunelu, je dlouhý 4 km. Když jsem z něj vyjel, mám po pravé ruce přehradu a jezero. Je to typické alpské jezero s modrozelenou vodou. Jedu ještě kousek dál a po chvíli přijíždím do malého městečka se spoustou hotýlků a kempů, je vidět, že turistika kolem jen kvete. Spousta cyklostezek a turistických cest. Přes řeku jsou vidět zavěšené mostíky, po jednom z nich jezdí i auta. Chvilu tu semnou diskutoval jeden Ital v transitu. 251 je asi jedna z nejhezčích cest Alpami, kterou jsem kdy jel, a můžu říct, že nic podobného v Alpách ještě neviděl. Po cestě je jedno menší passo Cimolais 827m.n.m. Sjíždím do Longarone. Silnice dolů vede okolo obrovské přehrady, která je v kaňonu hned vedle silnice. Zastavuji a jdu to omrknout. Dá se za vstupné jít i přímo na přehradu a možná i dovnitř, ale bohužel právě je zavřeno, tak se dostanu jen k pletivu a dál už to nejde. Odtud není takřka ani nic vidět, ale za přehradou začíná tunel vysekaný ve skále a po pravé straně má díry, které vedou do stěny skály. Myslím, že odtud by něco mohlo být vidět. Vracím se tedy zpátky k motorce a jedu do tunelu, zastavit v bočním okně tunelu není problém, místa je tu dost i na auto, zajímavější pak bude asi vyjet, protože není nikam absolutně vidět. Odtud je vidět pěkně stěna přehrady, ale na dno kaňonu se mi dohlédnout stejně nepovedlo, tak udělám fotičku, zkusím se ještě podívat z vedlejšího okna a výsledek je stejný. Nasedám a projíždím zbytek tunelu, teď začíná pěkné klesání po stěně hory. Silnice je zařízlá ve stěně a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

je jedno esíčko za druhým, prostě paráda. Sjíždím až dolů do Longarone na hlavní silnici se dávám kousek známým směrem na Cortinu d'Ampezzo. A po asi 500m odbočuji doleva do kopce a jedu dál po 251. Teď silnice vede v nižší části zeleného kaňonu, je tu zase spousta pěkných zatáček. Projíždím pár menších vesniček směrem na Villa, v jednom je další přepraha hned vedle silnice. Projíždím passo Alleghes 1773m.n.m. a sjíždím do Selvy Cadore. Kousek za městem je křižovatka, 251 pokračuje rovně směrem na Canazei a jiná silnice vede doprava na passo, které nemám ani v mapě. Zastavuji a koukám do mapy abych se rozhodl kudy mám jet, během toho co zkoumám mapu projedou okolo mě 3 české motorky. Přijeli od Canazei a jedou na horu, tak jedu taky je to pěkné stoupání. Cesta vede na passo Giau 2139m.n.m. projel jsem 30 vraceček (to znamená 180° zatáčky). Předjedu i motorkáře a zastavím na vrcholu u cedule, udělám foto a mezitím přijíždějí bikeri. Dáváme se do řeči, sou tu na návštěvě a motorky si přivezli na vleku za autem. Tady nahoře je pěkná kosa, jdeme se sednout do horské restaurace na kafe a čaj. Chvilku posedíme a pokecáme pak se loučíme a vydáváme se zas každý svou cestou dál. Já pokračuji dál na Pocol a oni se vrací do Canazei. V Pocol, hned odbočuji na č. 48 na další passo, ať se projedu... Na passo Falzarego 2150 m n m. Odbočuji na Sant' Cassino a následuje další passo. Cestou dolů z výšin narazil jsem na kemp. Zastavuji a jdu se zeptat do recepce na podrobnosti. Dovídám se, že se nacházím v 1650 m.n.m. bylo by to za 8,6 euro, ale nedá mi to, abych se nezeptal jaká teplota je tu ráno. Prý kolem 0°C, což je ještě dobré, říká mi recepční s úsměvem. Tak fajn, to zrovna nemusím, domlouvám s ním, že se jedu podívat do nižších poloh a pokud nic nenajdu vrátím se sem a pokusím se tu nezmrznout. Směje se. Jedu dál na Brunico po č. 244. Už je 18 h, blíží se tma tmoucí a já se konečně napojuji na silnici E 66 / 49 na Brunico. Tu už zase znám dobře, jedu do Chiens a jsem v dobře známém kempíku Giser. Jenže všude je tma, nikde ani světylko, mám obavy, aby nebylo zavřeno. Paní majitelka je zrovna v okně 1. patra a tak na sebe poříváme. Dokonce si na mě pamatuje. Mám se jít ubytovat a přijít až ráno, stojí to okolo 12 eur, zase podražili, upozorňuje. Loni jsme platil o poznání méně. Stavím stan, vařím jídlo. Už je tma, pozoruji hvězdy, idylka. Jdu spát a kouřím se mi od pusy, i ve stanu, je to zajímavý ten rozdíl oproti benátské nížině odkud jsem ráno vyjžděl. No jsem na to zvědav ráno, jestli nebudu mít přimrzlej spacák k nosu.

Den sedmý. Pátek 28.9. 2006, Chiens, I

Teplota: 10°C, tachometr: 13 237 km

Ujeto: 216 km

Vstávám kolem osmé, ani to není tak hrozné jak jsem se obával. u snídaně zkoumám mapu, kudy jet. Pojedu na Stelvio a skončím v Lermoosu. Jdu zaplatit 11 euro za nocleh. V noci mě vzbudil medvěd, musel být na svahu za potokem, pěkně bručel a pořád se to přibližovalo, a když kemp minul, tak se zas bručení začalo vzdalovat. Docela si říkám, že obdivuji ty šílence, kteří zajedou někam do lesa a spí někde jen tak na divočáka. Vyrážím v 11h, jedu po silnici č. 49 na Bressanone. Před nájezdem na dálnici se napojuji na č. 12 a jedu podél dálnice na sever. Dojedu až před Vipiteno, kde odbočuji na č. 44 a jedu na passo Monte Giovo 2099 m.n.m. Sjíždím do Sant'Leonardo a po č. 44 jedu do Merana. Začíná se najednou oteplovat. Je 28 °C, je to tou průrvou v Alpách, kterou vede dálnice už do Verony a tak sem proudí teplý vzduch. Je to zvláštní úkaz uprostřed Alp. Tady okolo Merana se proto daří jablkům a je jich tu okolo požehnaně jakož to i levné pracovní síly s CZ SPZkama. V Meranu tankuji za 10 euro a napojuji se na č. 38 a jedu už pořád směrem na Stelvio. Cesta teda nic moc. Všude samý jablka a u nich CZ auta. Užívám si poslední letošní 30-ky. Dojedu až do Spongiana, kde už začíná stoupání na Stelvio 2757 m.n.m. Zastavuji dole dávám si pauzičku a pozoruji jak se každou chvíli okolo mě mihne nějaký biker. Tak jsem zas konečně tady a to hlavním jsem tu na moto abych pokořil tuhle motorkářskou meku. Jen pro představu není to tak že by se tu dalo jet 100 km/h, silnice je místama trosku horší a dost úzká a stoupání je tak velké, zatáčky jsou dost prudké a projíždět se některé musí i na 1-ku. Ale zase jich tu je těch obyčejných nepočítaně a 180° je tu 48. Udělám po cestě několik fotek a když vyjedu navrchol zaparkuji na parkovišti a jdu se podívat trochu po okolí. Chvilku si tu odpočívám a užívám si posledního „teploučka“. Letos po sněhu není ani památky, jen o 800m výš na ledovci kam jezdí lanovka, se pořád lyžuje. Docela mě udivují atleti na kolech, kteří ten obrovský kopec vyjždějí snečím tempem zpocením v nátělníku a krat'asech, přitom já mám úplně rudé ruce zimou. Po odpočinku jedu dál. Hned na první křižovatce odbočuji na Švýcarské hraniče. Nikdo tu není a tak projíždím a klesám po silnici do S. Martia. Jel jsem tu už před pár lety a byla tu místo asfaltky jen ujezděná hliněná cesta se stěrky, jsem zvědav jak to bude vypadat dneska. Sjíždím pár kilometrů a náhle se asfalt mění v to samé co tu bylo a je stále jako před lety. Tak si dáme terénní vložku, jet se po tom docela dá, měl jsem z toho větší strach ale v pohodě. Po asfaltce sjedu zbytek kopce do S. Martia a vněm odbočím doprava směrem na Müstair po č. 28. Ujedu asi 7 km a jsem na hranicích s Itálií, celníci mě pouštějí mávnutím ruky. Projíždím Tubre a uhýbám na Mals. Vidím značku kempu, tak se tam jedu podívat, chci být ještě v teple. Zůstávám za 12 euro, je krásný teplo a dá se krásně sedět venku při úplně modré obloze. Po vybalení jedu do města koupit si

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

něco k jídlu. Vracím se do kempu, ale nemůžu se dostat ke stanu, protože na příjezdové cestě jedni sousedi manipulují s karavanem. Chvilku čekám. Koukám na ně jak se snaží dostat ručně svůj karavan do mezery mezi stromy a živým plotem z mírného kopečka. Najednou Němka letí do roští, za ní karavan a ten se zastavuje o strom. Za karavanem letí Němec snaží se ho zbrzdit. Říkám si, že ta ženská tam bude asi někde napláclá, ale není. Jdu se zeptat jestli nechtějí nějak pomoci. Jdou ještě další sousedi a tak společně dostáváme karavan na patřičné místo. Pak už můžu projet ke svému stanu kde zbytek večera vegetím. Vedle mě jsou Španělé a mají psa, ale ten je pěkně hnusnej. Pořád vrčí a to si ho nikdo nevšímá. Pak jsem zjistil, že jsou tu ti psy dva a vrčí na sebe. Jdu spát.

Den osmý. Sobota 29.9. 2006, Mals, I

Teplota: 13°C, tachometr: 13 453 km

Ujeto: 683 km

Vstávám v 7h . Ráno je každé stejné. Nebe je zatažené, místy tedy i něco modrého prosvítá, ale snad z toho nic nebude. Dnes mě čeká nejdelší přejezd letošní cesty a tak chci vyrazit pokud možno co nejdříve, ale honit se zas nebudu, jsem na dovolený a ne na závodech že... Po ranní snídani a koupeli balím a v 9h už projíždím centrem Malsu a napojuji se na č.40. Hned za Malsem začíná pěkné stoupání směrem na passo Ressia. Jsou tu pěkné, táhlé zatáčky, Klopení zatáček na pěkném asfaltu se dá vychutnat, jen by to chtělo menší provoz. Je vidět, že je to hlavní neplacený tah z Itálie do západní Evropy, samý kamion a karavan. Po cestě pozoruji větrnou elektrárnu se zlomenou lopatkou, vypadá dost zajímavě. Za nějakou dobu projíždím passo Ressia 1504 m n m. Po mírném klesání, se tunelem dostávám na úbočí kaňonu, kde na druhé straně vede silnice ve Švýcarsku na St. Moritz, jsem na hranicích. Opouštím Itálii. Jedu do Pfundsu a dál po č. 315 na Landeck. Cestou sou kousky, kdy už začíná svítit slunce a místy je zas úplná mlha, že není vidět skoro na krok (teda na kolo) V Kandelu zastavuji na pulpě a dotankávám za všechny zbylé peníze 91/9,77 eura. Pokračuji na Zams, Imst a Nassereith. Projíždím tunelem na č. 314 a mířím na poslední passo Fernpass 1207 m.n.m. Při stoupání je totálně ucpaná silnice a hejbe se to sotva krokem, nakonec zjišťuji, že nějakému pražákovi došel benzín ve stoupání na passo, asi šetřil a nechtěl natankovat ještě by ho měly odtáhnout, aby si to příště rozmyslel. Motorek jezdí spousta, začíná víkend, tak všichni rází do Alp. Doprava je stále šleňá. Za passem přijíždím ke kempu v Lermoosu a na pumpě tankuji plnou nádrž. Zjišťuji. Že kemp je taky otevřený a jelikož mám dost času volím cestu ne po dálnici přes GAPA na Munchen, ale vezmu to na Augsburg a cestou se zastavím na zámku Neuschwastein. Jedu až do Füsenu, kde uhybám na č.17 směr Augsburg. Zastavuji pod zámkem a dělám si kratší pauzu. Došel film ve foťáku a tak to zkusím vyfotit jen tím praštěným digitálem, vím že z toho nic nebude, ale za pokus to stojí. Je to fakt škoda, protože tohle je fakt místo, které za zastávku a i za nějakou tu fotku opravdu stojí. Před odjezdem zase mažu řetěz a jedu dál. Teď už mě čeká jen přejezd. Počasí se vybralo a je krásně. Jedu až do Augsburgu. Pak uhybám nebo lépe řečeno v centru se napojím na č. 300 směrem na Ainbach a Regensburg. Cesta pěkně utíká, je suchá a pěkná a s minimálním provozem. Houstne jen u větších měst. U Hohenwartu je objížďka, která se táhne až k Ingolstadtu, dlouhá je 40 km. Ztratil jsem tím spoustu času. Pak se vracím na 300 u dálnice E 45. V Münchsmüsnteru se č.300 napojuje na silnici č. 16, která vede až do Regensburgu. Před Abensbergem zastavuji na pauzu. Musím říct, že jsem udělal moc dobře když jsem zvolil tuhle silnici, je pěkná, vede skrz lesy jsou na ní pěkné táhlé zatáčky. Člověk si tu cestu fakt vychutná a ke všemu to pěkně ubíhá na rozdíl od dálnice. Zastavuje u mě kluk v autě a chce si povídat. Říká, že je taky motorkář, ale že teď jezdí v autě, protože prorazil gumu. Chvilí kecáme a pak jede každý dál. Já jedu na dálnici č. 93 a po ní do Regensburgu. Regensburg projíždím, je tu pořádná zácpa, ale stíhám to po krajnici, kličkuji mezi auty, jsem na lehkou, takže pohoda. Po dálnici jedu až na odbočku do Plzně. Vlastně vede dálnice až na hranice, jen v jednom úseku je svedená do jednoho směru. Před hranicemi zastavuji na malý odpočinek na parkovišti, taky jsem skoro na rezervě. Ptám se jedněch Čechů jestli je tu poblíž pumpa, prý za hranicemi. Říkají, že u Münchenu stáli 1,5h, ještě, že jsem jel přes Augsburg. Projíždím čáru a jedu na pumpu, ale je příšerně nacpaná, tak jedu dál. Sjíždím na dalším exitu a vracím se zpět do Rozvadova, kde tankuji za 400 Kč/12l. Ještě mažu řetěz. Mazadlo vyšlo úplně přesně, domu už ho taky nedovezu. Po chvíli se vracím na dálnici a jedu do Plzně. Sjíždím tu z dálnice, projíždím centrem. Na konci Plzně vidím opět bouračku auta s motorkou, právě přijíždí 3tí sanitka. Vypadá to dost hustě. Zvláštní je, že u nás je to skoro na denním pořádku, ale v cizině sem nic podobného za 8 dnů neviděl. Začíná se stmívat a já jedu po č. 27 na Plasy, Kralovice, Jesenici do Žatce. Odbočuji na Rannou, Libčevy a domů do Třebívlic. Projíždím asi ve 22h. Jsem zpátky.

Závěrečná bilance:

www.journey.cz

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Trošku jsem si nadával, že jsem se rozhod ujet těch skoro 700km za jeden den, ale když jsem pak viděl jaký by mě čekalo v neděli počasí na zbývající část cesty, tak už jsem toho pak zas tolik nelitoval. Od rána bylo naprosto šedo s mlhou a trvalým deštěm, teď můžu říct „za celou dobu jsem nepotkal jedinou kapku deště“. Což vzhledem k předchozím cestám po Alpách a do Itálie považuji za zázrak. Všechno vyšlo tak jak jsem si představoval a počasí mě vyslyšelo a mile překvapilo, toto jsem opravu vůbec nečekal a jsem rád, že jsem nepromok vůbec nevytáhl,... Taky jsem dorazil zadní pneu, když jsem vyrážel byl vzorek cca 2mm nad kontrolní ploškou, teď je uprostřed jen slabý náznak.

Neděle 30.9.2006, Teplota: 13°C, tachometr: 14 136 km

Celkem ujeto: 2314 km

Celkové náklady se vším všudy necelých 5,000,-kč

www.journey.cz